

הנמרץ והסולידרי

לספר על מה שיש להן, לשני צעירים בני 18'20, גבוהים ובעלי השכלה תרבותית. הן אומרות כי לא איכפת להן על מה יכתבו, ובלבד שיעשו זאת בצורה מעניינת. וכדי להוכיח עד כמה אמיצים הם, שישלחו תמונות.

הנמרץ והסולידרי

האינטרפרטציה שלך למכתבים המתפרסמים במדורך ראויה לכל התשבחות, כותבים (1003/1127), "אך שני הקוראים הכותבים מכתב זה, ישמחו אם תפרסמי את מכתבם כלשונו". טוב, נו. הכותבים למדור זה נוהגים לרוב להציג את עצמם על-ידי ציון תכונותיהם. אנו נימנע מכן משום שאם נרצה לעשות זאת, הרי למרות שאין אנו שוים בדרך כלל, נצטרך למנות תכונות חיוביות כה רבות ביחס לעצמנו, עד שבדאי לא אימינו לנו.

אבל מכיוון שפטור בלא כלום אי אפשר, נציג עצמנו בקצרה. אנו חרשי תל-אביב, גילנו המשותף הוא 51 והוא מתחלק בינינו שווה בשווה. שנינו בוגרי האוניברסיטה העברית בתחום היצירות החופשיים. סטחי ההתעניינות והחובבנות רחבים מכדי לפרטם כאן.

האחד מאתנו הוא טיפוס נמרץ, ואילו השני, טיפוס סולידרי.

נערה שנחנה בחוש הומור טוב, בי תבונה, בעירנות ובחן אישי, והיא בגיל המבורך שבין 19'24, תוכל להתכתב

אחרי שנוכחתי לדעת שגם אחרי חודשיים שהתפרסם במדורך, בומבה בירשתי, עדיין כתבו לי מכתב, החלטתי לבקש ממך חסד. אגא, פרסמי במדורך ב"בומבה בירשתי" מת כתיבי זאת ב"כנות. שאמינו כי אחת אני עלול להפסיד את חברתי.

כמו כן איני מסוגל לטרב לענות תשובה למכתב שאני מקבל. מפני שזה לא מוסרי. וזהוודיע בתשובה שאין לי אפשרות להתכתב, זה נשמע כיהירות. האמיני לי, שאין לי רצון לנצל רגשות של אדם חמים, בגלל סקרנות.

טוב אז שתדעו לכם שבומבה ברשת מת. היה בחור טוב. כל מה שמעניין אותי הוא: מתי רכש את חברתי?

הריהבית!

מי שרוצה לקבל מכתבים חתומים ב"ברכת הריהבית", תפנה אל (1121/1003). הלה הינו צעיר בן 25, שכל מה שמצא לנוכח לספר לי, הוא שזה 23 שנה שהוא נמצא בארץ, ומעוניין להתכתב עם כל גבר או אשה על הנושאים: דברי ימי ישראל ובלשונות שמיים. הרי לכן, או לכם.

דוא קיבוצניק!

(1003/1122) יש, כנראה, משהו נגד קיבוצניקים. היא לא רוצה להתכתב עם אחד כזה. איני יודעת מדוע. דווקא עושה רושם טוב במכתבה. אך כפי ש"אמר שו הקשיש והטוב, וחנן סימטאי, לעולם אין לדעת.

ובכן, מאחורי מספרי סידורי נוקשה זה, מסתתרת נערה בת 18.5 המשרתת בגי' דוד קרבי. היא אומרת כי היא מגיעה לעתים קרובות למרי העירה, ורוצה הייתה כי יתכה לה שם צעיר כבן 22'21, אתו חקיים קודם כל קשר מכתבים. אם אין בריה, הוא יכול להיות גם מצפון הארץ.

לא לצחוק עליו

היה לי רצון עז לעשות ממכתבו של (1003/1123) גלופה. תחילה חשבתי שזו מתיחה שנכתבה בידי שמאל, אך לפי מספר תיבת הדואר, הצלחתי לברר שהמכתב באמת מדליית אל-כרמל. אבאי אותו כלשונו, על שגיאותיו:

"אני בן 16 שנים אוהיב קלנוע ו" שחיה בים ולקרות ספרים ולעבוד וללמוד אני מקצועי הקבוע נהג:

"וקצת לצחוק אבל לו לצחוק עלי; אני מתעניין להתכתב עם נערה יהודייה ושתיחה בגיל 11,12,16. ואם אתם רוצים לדעת מי אני, אני דרוי צבר, ואני מתחשב נערה יהודייה ונתכתב ונתבגשי.

"אני בחור רגיל ומדבר עברית וער"בית".

הוא מוסיף הערה: "רות היקרה אני אוד לא כל כך בעברית, ואם המכתב לא כל כך נכון; אבקיש ממך שתסדרי אותו, ותודיה רבה לך."

מציאות ב"יופי, חוש הומור, פקחות

... ו" רוצה (1003/1124) למצוא חברה מתאימה. פשוט לא הולך לה בזמן האחרון. היא בת 21, גובהה בינוני. בבקשה.

זוללי לביבות

(1003/1125) הם שלושה גבוהים, נחמדים, בעלי חוש הומור וגילם המשותף הוא 70. הם גם זוללי לביבות. כשהם מתפנים מולילה, הם מסוגלים להתכתב על תיאורן, קולנוע, ספרות, "וכ"ו."

שונות, אך שוות

הן שונות, כי האחת שחרחרת והשנייה ברונטית, אך פרט לזאת שחת ניה (1003/1126) שתיהן בנות 16 וירושלמיות. גם הן רוצות, כרבות אחרות,

במדניה

(המשך מעמוד 9) כלכל אחדות דעות על תוכן שיחותיהם עם עורכי הדין של רסולי.

גם בנקודה חשובה יותר נחלקו השניים בעדויותיהם. בעוד ששמש היה סבור כי רסולי היה חשוד בהברחת כספים ובשושן פות עם רשת הברחה עצומה, ביטל בן מאיר את כל העניין, הסביר לבית המשפט כי רסולי היה רק חוליית חיבור קטנה, ומשום כך לא השגיחו עליו כראוי בעת ששניהם יצאו לסדר את ענין הרכב. בסופו של שלוש הישיבות הראשונות היו העובדות ברורות פחות מאשר בתחילת החקירה. וא"אפשר היה עדיין לענות על שאלת בני המשפחה: האם רסולי התאבד, או מת משכץ לב בעת החקירה?

דרכי אדם

הצעת שלום חדשה

בשנות העשרים של המאה הנוכחית היה אריה גלינסקי מסתובב בין שבטי הבידואים בסוריה ועבר הירדן, קונה מהם את עורות היות הטרף שהיו צדים. את העורות היה מביא ליפו, מעבד אותם ומוכרם לסוחרים מצריים ותורכיים.

מגע הרוק זה, הביא את הסוחר היהודי למחשבות ארוכות בדבר עתידם של שני ה"עמים, היהודי והערבי, כשותפים לחיים ולגורל במרחב.

הפרי הראשון של מחשבות אלה היתה הקמתה של התנועה העממית לשלום עם מד"י נות ערב, שהיא החתיקה בין תנועות ה"שלום במדינת ישראל.

פגישה עם שייכים. אחת מפעולותיה הראשונות של התנועה לשלום, בגלגוליה הקודמים, היה נסיונו של גלינסקי לפתור את בעיית הסכסוך היהודי-ערבי בדרכי מס' חר. הוא פנה לכמה סוחרים ערביים, הציע להם לקנות שטחי אדמה גדולים בעבר ה"ירדן, לבסס את החיים המשותפים על יחסי שכנות חוקית.

המגע הראשון נשא פרי. בירושלים נערך כה פגישה מסחרית עניינית בין גלינסקי ו"חיליס, מנהל בנק אפוליקאי הירושלמי, לבין עשרה שייכים ירדניים, שבראשם עמד השייך מוסר עבד אל-קאדר, יד ימינו של המופתי הירושלמי. השייכים הסכימו למכור את אדמותיהם, תמורת לירה אחת לדונאם אדמת הרים ושלוש לירות לדונאם מישור. לאחר הפגישה מיהר גלינסקי לוועידת הצירים, המוסד העליון של יהודי ארץ ישראל. הוא הרצה על תוכניתו בפני עורך הדין אליעזר מנהיג ועידת הצירים, נענה בתשובה מוחצת: "אתה אדם פרטי אין לנו זמן בשביל עסקים כאלה. אנחנו יושבים בשביל דברים גדולים יותר".

התוכנית נכשלה. **שלום בעזרת בורות.** גלינסקי לא זנח את תוכניתו השלום. כשהזדמן, בשנת 1934, לשיחציה, קיים גם שם מגע עם שניים מדיונות ערב. ב"1952, אחרי קום מדינת ישראל שוב ביקש לחדש את המגע, התקשר עם הקונסול המצרי בכרן. מטרת כל הפגישות היתה אחת: יצירת תנאים מאמימים לשלום-קבע, בין עמי ערב לעם היהודי, במדינת ישראל.

הדרך האחת לשלום, הסביר גלינסקי בכל חבורותיו ותזכיריו המרובים, שנשלחו כבר, לכל המוסדות הבינלאומיים: שגשוג כלכלי. שגשוג זה הוא מציע להקים, "לפי יסודות תורת משה וקוראן".

לגלינסקי הצעה משלו לבוררות, במשא ומתן בין נציגי העמים הערביים לעם היהודי. "נציגי כל הכיתות הדתיות שבעולם, ישבו בחור בורות מכריעים בנידון".

כרוז נוסף. השבוע, הוציא גלינסקי, 62 כרוז נוסף של תנועתו. היה זה קול-קורא לעמי ערב, שנשלח, לדבריו, אל כל הממלכות הערביות, באמצעות שגרירותיהן ב"חוף-לארץ.

"עד מתי ישפך דם נקיים מבני אומרי תינו, ונשאיר ליגון יומים, אלמנות ו"נכים? האם אינכם מרגישים שהמלחמה בין ינינו תביא למלחמת עולם שלישית, אשר בסופה נאבד כולנו יחד, חס ושלום?"

תשובתם של עורכי העיתונים העבריים לגלינסקי, שביקש לפרסם את פניית הנו"עו לעמי ערב, היתה כתשובתו של אלי-עש. לרוב נזו בראשם, הציעו לגלינסקי ל"ממן את סרטום קריאתו בצורת מודעה משולמת בהתאם לתעריף.

גלינסקי לא התיאש, המשיך לעסוק בעצ"מו בהפצת רעיונותיו רבכים. "מישהו צריך להזהיר מפני הצפוי לנו", הסביר לכל מי שהקשיב לו, "צריך להביא לשלום מיידי."

ספרים

תרגום

מתים שלובי-זרוע

הצרות וחצי (מאת הנרי מילר, הוצאת צוהר, 239 עמודים) הוא שם מזור לאחד הספרים המזוירים ביותר שהופיעו לאחרונה בעברית. קובץ זה של יצירות וקטעי יצירות, המעוטרת ציורים מורכבים ומקחוקים משל ידידו הטוב של מילר, הצייר הישראלי בצלאל שץ, נעות מקוטב עד קוטב — מן הריאליזם המבחיל ביותר אל החלום הספי רותי המטרופוליטנית.

הנקודה המשותפת לכל קטעי היצירות היא מופיעים בספר: הדמות המרכזית של כולן היא הנרי מילר עצמו. הסופר הקשיש (65) לא היסס לתאר את עצמו, את אשתו, או את הוריו במצבים האינטימיים ביותר, כינה את עצמו בגילוי לב בשם "מחבר ספרים גסים... סתם טינופת... פשוט ניבול" מה...".

החלק הריאליסטי של הספר מגיע לשיאו בספור דמוזואול קנוד, בו מתוארת הר"גשתו של סופר חסר פרוטה. ההופך בהדרגה לסרטורה של פרופזה יפת תואר, נדבק במחלת מין, אינו מהסס להדביק בה נשים אחרות. גילויים אחרים של ריאליזם:

● אצל החייטים, בו מתואר אורח ה"חיים במתפתח האמריקאיות הטיפוסיות, המעסיקות מספר רב של יתודים.

● דרך די"פ — ניהוייבן — תיאור ברי"ח חת הסופר מפני אשתו, אשר עונה אותה, השתכנה אצל הומוסקסואליסט צרפתי, תב"עיה ממנו מזונות. הבריחה מסתיימת בישיבתו של מילר על גבי אסלת בית שימוש.

● בחנת משטרה בריטית, כששוטר משכיל וטוב לב שומר עליו.

● שיבה לברוקלין — סיפור שתחילתו בתיאור ליקויי שלפוחית השתן של מילר האב וסופו באימפולס קוסמופוליטי. מכ"ריו מילר: "אני רואה בעולם כולו את ביתי. אני תושב בארץ, לא באיזה חלק ממנה המ"כונה אמריקה, צרפת, גרמניה, או רוסיה. אני חייב נאמנות למין האנושי, לא לאיזה ארץ, גזע, או עם. אני נותן דין וחשבון לפני האלוהים — ולא לפני המקור ה"ראשי... אומר אני, שלום על כולכם! ואם אינכם מוצאים אותו — הרי זה משום שלא ביקשתם אותו."

עצם עטורת טבעת. לקוטב השני של יצירות הנרי מילר, אשר הפתח נאסרה במרבית הארצות האנגלו-סאקסיות, שייך ה"סיפור הבהוב. בו רואה הסופר את עצמו כיצור שחצוי אדם וחצוי כלב, הכבול ב"מרחף על-ידי שתי נשים אכזריות שהן אחת — אשה ואם. הוא מנסה להשתחרר מכלאו, מבורח חזרה על-ידי סמל המציאות האכ"רית — שודד חמוש באקדה. בסופו של דבר, בחלומה, מושיטות לו שתי הנשים שהיא אחת עצם שמנה, מעוטרת טבעת נישור אין — והוא מודה להן בכישוכו זנב.

סמלים רבים יותר מופיעים בסיפור הסוד"ריאליסטי-הפרוע לתוך חיי הלילה. בעת סיו"רו הלילי המטרופוליטני פוגש מילר, בין השאר, בזקנה בלה, הפולטת נחשי קוברת מכל זק"בי גופה, בפרופזה המנספת בשיפתות בו"שחה בדיוק כמו ציפור-שיר, בילדה המסתתרת בקוקיה בתוך גולגלתה — ואפילו בשני מתים שלובי זרוע.

בין שני הקטבים נמצאות כמה יצירות מבחילות פחות ומובנות יותר, כגון נביע"מס נקטאר — קטעי תיאור פיוטיים של מסע על פני יוון, ודייטה אסטרונוגית — תיאור שגון של אחד הכנסים האסטרונוגיים, האופייניים לתרבות העברית.

מילר עצמו הותיר ספק, משום מה, בס"י כווי הצלחת התרגום העברי של סיפרו. כתב הוא באחרית-דבר מיוחדת, ששוגרה לישראל ביולי 1956: "איני יכול להתגבר על ההרגשה שלא אהיה ערב לחיכו של ה"קורא הישראלי. לאמיתו של דבר לא אופ"תע אם יראה בי סופר מיושן, רומאנטי ללא תקנה, בלתי ריאליסטי בתכלית... אני מי"גיה השישראלי הצעיר שלי אינו הפך שיד"כירו לו את העבר — ולגבי היה העבר אבן"בווח כישופית."

קרב לוודאי שהקורא לא יסכים לביקורת עצמית זו.

חדש והריא

● **ההגיון שבאמונה** (מאת אלמן טרובלאד, הוצאת דוגית, 334 עמודים) — הנחיותיו של פרופסור אמריקאי לבלוטוס"יה, בכל הנוגע לדרך הטובה ביותר להאמין באלוהים, מבלי לחדול מהיות אדם הגיוני. מיועד לכופרים, אשר נתברכו בשפע של פנאי וסבגנות.

● **ההגיון שבאמונה** (מאת אלמן טרובלאד, הוצאת דוגית, 334 עמודים) — הנחיותיו של פרופסור אמריקאי לבלוטוס"יה, בכל הנוגע לדרך הטובה ביותר להאמין באלוהים, מבלי לחדול מהיות אדם הגיוני. מיועד לכופרים, אשר נתברכו בשפע של פנאי וסבגנות.

● **ההגיון שבאמונה** (מאת אלמן טרובלאד, הוצאת דוגית, 334 עמודים) — הנחיותיו של פרופסור אמריקאי לבלוטוס"יה, בכל הנוגע לדרך הטובה ביותר להאמין באלוהים, מבלי לחדול מהיות אדם הגיוני. מיועד לכופרים, אשר נתברכו בשפע של פנאי וסבגנות.

● **ההגיון שבאמונה** (מאת אלמן טרובלאד, הוצאת דוגית, 334 עמודים) — הנחיותיו של פרופסור אמריקאי לבלוטוס"יה, בכל הנוגע לדרך הטובה ביותר להאמין באלוהים, מבלי לחדול מהיות אדם הגיוני. מיועד לכופרים, אשר נתברכו בשפע של פנאי וסבגנות.

● **ההגיון שבאמונה** (מאת אלמן טרובלאד, הוצאת דוגית, 334 עמודים) — הנחיותיו של פרופסור אמריקאי לבלוטוס"יה, בכל הנוגע לדרך הטובה ביותר להאמין באלוהים, מבלי לחדול מהיות אדם הגיוני. מיועד לכופרים, אשר נתברכו בשפע של פנאי וסבגנות.

● **ההגיון שבאמונה** (מאת אלמן טרובלאד, הוצאת דוגית, 334 עמודים) — הנחיותיו של פרופסור אמריקאי לבלוטוס"יה, בכל הנוגע לדרך הטובה ביותר להאמין באלוהים, מבלי לחדול מהיות אדם הגיוני. מיועד לכופרים, אשר נתברכו בשפע של פנאי וסבגנות.

● **ההגיון שבאמונה** (מאת אלמן טרובלאד, הוצאת דוגית, 334 עמודים) — הנחיותיו של פרופסור אמריקאי לבלוטוס"יה, בכל הנוגע לדרך הטובה ביותר להאמין באלוהים, מבלי לחדול מהיות אדם הגיוני. מיועד לכופרים, אשר נתברכו בשפע של פנאי וסבגנות.

● **ההגיון שבאמונה** (מאת אלמן טרובלאד, הוצאת דוגית, 334 עמודים) — הנחיותיו של פרופסור אמריקאי לבלוטוס"יה, בכל הנוגע לדרך הטובה ביותר להאמין באלוהים, מבלי לחדול מהיות אדם הגיוני. מיועד לכופרים, אשר נתברכו בשפע של פנאי וסבגנות.

● **ההגיון שבאמונה** (מאת אלמן טרובלאד, הוצאת דוגית, 334 עמודים) — הנחיותיו של פרופסור אמריקאי לבלוטוס"יה, בכל הנוגע לדרך הטובה ביותר להאמין באלוהים, מבלי לחדול מהיות אדם הגיוני. מיועד לכופרים, אשר נתברכו בשפע של פנאי וסבגנות.

● **ההגיון שבאמונה** (מאת אלמן טרובלאד, הוצאת דוגית, 334 עמודים) — הנחיותיו של פרופסור אמריקאי לבלוטוס"יה, בכל הנוגע לדרך הטובה ביותר להאמין באלוהים, מבלי לחדול מהיות אדם הגיוני. מיועד לכופרים, אשר נתברכו בשפע של פנאי וסבגנות.

● **ההגיון שבאמונה** (מאת אלמן טרובלאד, הוצאת דוגית, 334 עמודים) — הנחיותיו של פרופסור אמריקאי לבלוטוס"יה, בכל הנוגע לדרך הטובה ביותר להאמין באלוהים, מבלי לחדול מהיות אדם הגיוני. מיועד לכופרים, אשר נתברכו בשפע של פנאי וסבגנות.

● **ההגיון שבאמונה** (מאת אלמן טרובלאד, הוצאת דוגית, 334 עמודים) — הנחיותיו של פרופסור אמריקאי לבלוטוס"יה, בכל הנוגע לדרך הטובה ביותר להאמין באלוהים, מבלי לחדול מהיות אדם הגיוני. מיועד לכופרים, אשר נתברכו בשפע של פנאי וסבגנות.

● **ההגיון שבאמונה** (מאת אלמן טרובלאד, הוצאת דוגית, 334 עמודים) — הנחיותיו של פרופסור אמריקאי לבלוטוס"יה, בכל הנוגע לדרך הטובה ביותר להאמין באלוהים, מבלי לחדול מהיות אדם הגיוני. מיועד לכופרים, אשר נתברכו בשפע של פנאי וסבגנות.

● **ההגיון שבאמונה** (מאת אלמן טרובלאד, הוצאת דוגית, 334 עמודים) — הנחיותיו של פרופסור אמריקאי לבלוטוס"יה, בכל הנוגע לדרך הטובה ביותר להאמין באלוהים, מבלי לחדול מהיות אדם הגיוני. מיועד לכופרים, אשר נתברכו בשפע של פנאי וסבגנות.

● **ההגיון שבאמונה** (מאת אלמן טרובלאד, הוצאת דוגית, 334 עמודים) — הנחיותיו של פרופסור אמריקאי לבלוטוס"יה, בכל הנוגע לדרך הטובה ביותר להאמין באלוהים, מבלי לחדול מהיות אדם הגיוני. מיועד לכופרים, אשר נתברכו בשפע של פנאי וסבגנות.

הטיפוס שלי

טמלי דת, מסתבר, אינם עשויים עץ, ומה גם שסמל דת הכותב שורות אלה, הוא מצונני הסואץ. גם לו יש טיפוס. כותב הוא:

"הו"י! תאמיני או לא תאמיני, אך בחיי שאין כאן ציזבוטים. יום לפני שנייטוני, מצאתי את התמונה המצורפת ליד התחנה המרכזית. בלי משיס תחב"תיה לארנץ ובחצי-האי הפכה תמונה זו למרכז ההתענינות בין אנשי יחידתי התמונה היתה כל כך פופולרית עד כי הוחלט שתשמש פרס בה יזכה החייל שלא ינצח את זקנו עד סוף הקרבות.

"מבין המתחרים עמדו במבחן חמישה חברה, שעם סיום המשימות באו עטורי זקנים לתבוע את זכותם. בהגדרה שי ערכנו בינינו, הוכיח הגורל כי ידע שור קונוה והתמונה חזרה לבעלה הראשון."

למה דווקא ידע שור קונוה ולא, למי של, יודע צדיק נפש...

עם כל אחד מאתנו על כל נושא שהוא, החל בכודעים וכלה באמונות הקולנוע. הנערה המעוניינת שמכתבה יופנה ל"טיפוס המתאר כסולידרי, תואיל לציון על גבי המעטפה "אלף" ואילו המעוניינת לפנות לכותב השני, תציין "בית".

צנחנים לא סלונים

שתיהן בלונדיות. לאחת עינים חומות, לשניה כחולות. שתיהן בנות 16.5 (1003/1128), שתיהן לומדות בתיכון ערב, תל-אביביות ואוהבות לעשות חיים. מה הן רוצות? צנחנים. בלונדיים, גבר הים ונחמדים הירועים לעשות שמח ולא להיות סלונים. נקודה.